

[H. C. Toft.]

på formueansættelsen ved skatteopgørelsen også for stude, græskreaturer og svin under hensyn til de herskende økonomiske vilkår i landbruget.

Finansministeren (Kampmann): Må jeg først sige til det ærede medlem hr. H. C. Toft, at reglerne på dette område fastsættes af ligningsrådet og ikke af ligningsdirektoratet, som det ærede medlem nævnte, og at reglerne i øvrigt ikke kan ændres af mig. Det er ligningsrådet, der fastsætter disse regler. I ligningsrådet er de politiske partier repræsenteret, og jeg har ingen mulighed for at ændre det. Det forhindrer ikke, at jeg kan kommentere det spørgsmål, der er rejst her.

Det har gennem mange år været fast praksis, at ændringer i normalpriserne for de dyr, der som nævnt hører til salgsbesætningen, skal tages i betragtning ved landbrugerens opgørelse af deres indkomst. Stiger værdien, må stigningen lægges til indkomsten, men til gengæld kan eventuel nedgang i normalprisen trækkes fra. Salgsbesætningen er jo omsætningsformue for landmanden, og det er naturligt, at værdiændringer behandles på samme måde som ændringer i værdien af en handlendes eller en fabrikants varelager. Den nedskrivning af lagerets værdi, som disse skatteydere kan foretage, opvejes for landmandens vedkommende sikkert derved, at værdien af landbrugets besætninger ansættes relativt lavt.

Siden 1. januar 1953 har der ikke været ændret i normalpriserne for kreaturer, og normalpriserne for svin har endda været uændrede helt siden 1. januar 1943. Efter meget grundige undersøgelser og efter forhandling med landbrugets organisationer og De samvirkende Sognerådsforeninger har ligningsrådet nu fundet det rimeligt at foretage nogen forhøjelse af normalpriserne under hensyn til den stedfundne stigning i handelsværdien. Det er altså ikke noget, man har foretaget sådan på en studs eller for at genere landbruget. Man

har gjort det efter indgående undersøgelse sammen med de interesserede organisationer.

Ved fastsættelsen af forhøjelserne er der, efter hvad jeg har fået oplyst, skønnet meget forsigtigt, og det kan næppe antages, at de nu ansatte normalpriser når helt op til handelsværdien.

I denne forbindelse vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at landmænd, der fører et fyldestgørende regnskab, har ret til at optage salgsbesætningen til handelsværdien i stedet for normalpriserne eller til en værdi derimellem. De regnskabsførende landmænd har derfor haft mulighed for i tidligere år at forhøje værdiansættelserne for deres salgsbesætning og derved afbøde den stigning i indkomsten, som normalpriserne forhøjelse nu har medført. Reglen om, at stigning i normalprisen for salgsbesætningen skal medregnes i indkomsten, betyder kun, at en del af den avance, der senere konstateres ved salg, kommer noget tidligere frem til beskatning. Til gengæld bliver den skattepligtige avance til sin tid så meget mindre. Hvis en landmand har haft et dårligt år og dermed en forholdsvis lille indtægt, vil det ofte være en fordel for ham, at en del af avancen således henføres til beskatning i et år, hvor den øvrige indtægt ikke er så stor. Jeg tror derfor ikke, at landbrugets økonomiske vilkår som anført af det ærede medlem i særlig grad begrundes den ønskede ændring i gældende praksis.

H. C. Toft: Den højtærede finansminister gav udtryk for, at under dårlige økonomiske vilkår i landbruget var det måske en fordel for landbrugerne at få forhøjet besætningsværdierne; i et år, hvor skatteevnen i øvrigt var lav, kunne man bedre tåle at få lagt på indtægten.

Men den nævnte stigning får en virkning mere. Det er jo sådan, at det tilskud, vi her i folketinget besluttede at staten skulle give til amterne, var beregnet efter landbrugets forrentningsprocent; når man forøger skalasatserne, forhøjes også indtægter-